

ධෛර්‍යය වූ ඔබට

කරුණාවෙන්

- මගේ දැක්ම -

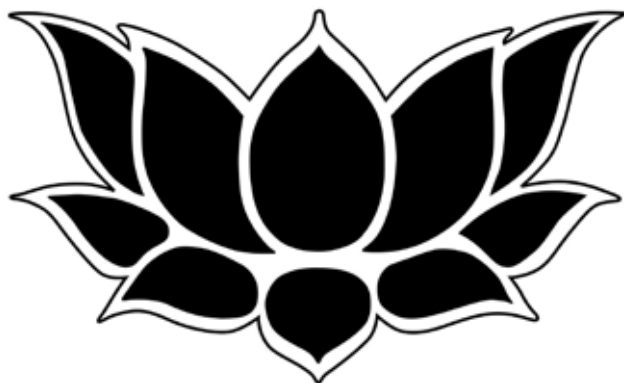
ඔත්තර්වුල්ල, පත්තිනිය පාලේ සිටි සුදුස්සනාභාම සඳහාම සෙනසුනෙහි
ප්‍රධාන අනුශාසක

ආචාර්ය මිස්සේ ධම්මික ස්වාමීන් වහන්සේ විසිනි.

**ධෞද්ධ වූ ඔබට
කරුණාවේනි**

- මගේ දැක්ම -

කාලය වෙනදාටත් වඩා ඉක්මනින් ගෙවී යන බවක් දක්නට ලැබේ. ඒ කාලයේ ඇති ගැටළුවක් නොවේ. එනමුත් මනුෂ්‍යයා කාර්යය බහුල වීමේ ප්‍රතිඵලයකි. එහි අතුරු ප්‍රතිඵල වන්නේ ඇලීම් සහ ගැටීම්ය. එනම් රාග, ද්වේෂ, මෝහ ආදී කෙලෙස් වලට බලවත් ලෙස හසු වී පස් පව්, දස අකුසල්වලට නොදැනුවත්ව යොමු වීමයි. මෙහි සතියෙන් බැහැරව අසතිය ක්‍රියාත්මක වීමයි. මෙහි “සතියෙන් බැහැරව” යනුවෙන් අදහස් කරන්නේ සතර සතිපට්ඨානයෙන් තොරවම කටයුතු

කිරීමයි. එනම්, තම හොඳ නරක ක්‍රියාකාරකම් පිළිබඳව අවබෝධයෙන් තොර වීමයි. තම සිතේ ඒ ඒ මෙහොතෙහි පවත්නා ස්වභාවය පිළිබඳ අවබෝධයෙන් තොරවෙයි. දහම් මගෙහි කුසල්, අකුසල් මාර්ගය පිළිබඳ නිසි අවබෝධයෙන් තොරවෙයි. මෙහි අවසන් ප්‍රතිඵලය නම්, තමාට පමණක් නොව අන් අයටද විපත් ගෙන දෙන අඥාන පුද්ගලයෙක් බවට පත් වීමයි.

වර්තමාන සමාජ පරිසරයෙහි වේගයෙන් සිදුවේගෙන යන්නේ කුමක්ද ? සංස සමාජයේ හෙවත් ශාසනික පිළිවෙත් මාර්ගය පිළිබඳව ශාසනික භාරකාරත්වය ලබා ඇති අතිගරු නායක ස්වාමීන්වරුන් වහන්සේලා විසින් වහා ඉදිරිපත්ව යම් ක්‍රියා මාර්ගයක් ගත යුතු කාලය එළඹී ඇත්තේ නොවේද? ඒ සමඟම මූලික වශයෙන් ම බෞද්ධ ගිහි සමාජය කෙරේද බලවත් ලෙස සිදුවෙමින් පවතින අධර්මවාදී පිළිවෙල නතර කිරීමට හෝ අඩුම තරමේ හීන කිරීමටවත් යම් ධර්ම විනයට අනුව වැඩ පිළිවෙලක් සකස් කිරීමට කාලය එළඹ ඇත්තේ නොවේ ද?

වර්තමානයේ ශාසනයෙහි සිදුවෙමින් පවතින බලවත් ගැටළුකාරී ස්වභාවයන් පිළිබඳව සමස්ථ රටවැසියන්ම අවදියෙන් සිටින බව පෙනේ. සියලුම අන්‍ය ආගමිකයන් නොවුනත්, සමහර කොටස් බුදු දහමට සහ සඟ සසුනට නින්දා, අපහාස කරමින් සහ හානි කරමින් සිටිති.

අන්තර්ජාලය ඔස්සේ ද වේගවත් වැඩ පිළිවෙලක් ක්‍රියාත්මක වෙයි. ගිහි බෞද්ධ, යම් පුද්ගලයන්ගේ බොහෝ තාඩන පීඩන පමණක් නොව ඝාතනය වීම් වැනි අවස්ථාවන්ටද පසුගිය කාලයේ සංඝ සමාජයට මුහුණ දීමට සිදුවිණි. සංඝ සමාජයට මෙවැනි අවස්ථාවන්ට මුහුණ පෑමට සිදු වී ඇත්තේ මුළුමනින්ම ගිහි සමාජයේ වරද නිසාම නොවේ. සංඝ සමාජයටද එහි වගකීම බාර ගැනීමට සිදු වී තිබේ. බුදු දහමේ උගන්වන ලෙස ශාසනයෙහි පැවැත්මට හේතුවන ධර්ම, විනය දෙකින් බැහැර වන විට සසුන පමණක් නොව, දෙවියන් ද කෝපයට පත්වී රටක්, ලෝකයක් පිරිහී යාමට අවස්ථාව සැලසෙනු ඇත. රට, ජාතිය, ආගම වැනි කුමන කරුණක දී වුව ද, ප්‍රශ්ණ ඇති වූ විට ඒවාට විසඳුම් සෙවිය යුත්තේ ධර්ම විනයට මුල්තැනක් දීම හා සමඟම බව මාගේ බලවත් විශ්වාසයයි. එසේ නොමැතිව විසඳුම් සොයන්නට යාමෙන් සම්බුදු සසුනට සිදුවන බලවත් හානිය මෙතෙකැයි කියා නිම කළ නොහැකිවනු ඇත. විවිධ පුද්ගලයන් සංඝ සමාජයේ පෙනී සිටිමින්, ශාසන විරෝධී කටයුතු වල නිරතවීම නිසා බුදු සසුනට සිදුවන හානිය ද බොහෝය. මෙවැනි බොහෝ ශාසන විරෝධී කටයුතුවල යෙදෙන අය, හැබෑ ලෙස පැවිදි උපසම්පදා වි යහපත් වූ ගුරු ආශ්‍රයක් ඇතිව නොවෙසෙන්නන් ද විය හැකිය. එයට හේතුව නම් බුදු සසුනෙහි ඇති නිදහස වැරදි ලෙස ප්‍රයෝජනයට ගැනීමයි. කෙසේ වෙතත්, අප රටෙහි වෙසෙන දහස් ගණනක් සිල්වත්, ගුණවත්

හික්ෂුන් වහන්සේලා සමගින් මේ සම්බුදු සසුන රැකිය යුතුය.

වර්තමාන බෞද්ධ ගිහි සමාජයේ ද වේගවත් වූ පරිහානියක් සිදුවෙමින් පවතින බව පෙනේ. එනමුත් සඳහන් කළ යුතු යමක් ද ඇත. එනම් ලක්ෂ ගණනාවක් ගුණ නුවණින් පිරි, බාල, තරුණ, වැඩිහිටි පිරිස් ද සිටින බවය. පින්වත් වූ ස්වාමීන් වහන්සේලා ද උගත්, සැදැහැති, ගිහි බෞද්ධ පිරිස් ද එකතුව වරිතාදර්ශයෙන් යුතුව, ගිහි බෞද්ධ සමාජයේ ලෞකික දියුණුවට ද ආධ්‍යාත්මික දියුණුවටද හේතු වන කාලෝචිත වැඩ පිළිවෙලවල් ආරම්භ කිරීම සුදුසුය. අපට රටක් වශයෙන් එකටම මෙය කළ නොහැකි නම්, ගමක් වශයෙන් ගෙන හෝ මෙය කිරීම අවශ්‍යයි. සෑම ගමක පාහේ බෞද්ධ විහාරස්ථානයක් පවතී. මෙය එසේ නොවන්නේ නම් උතුරු නැගෙනහිර පළාත්වලය. එසේ නොවන්නේ නම් බෞද්ධ ජනයා නොමැති ප්‍රදේශවලය. අප පින්වත් ස්වාමීන් වහන්සේලා තම විහාරස්ථානය මුල් කොට පවත්වන්නා වූ දහම් පාසල, දයක සමිතිය, සීල භාවනා පිරිස ආදී ලෙසින් එකතු වී සඳහම් වැඩ පිළිවෙල සකස් කර ගැනීම සුදුසුය. ගමේ පළාතේ වෙසෙන සමහර පුද්ගලයන්ගේ බොහෝ අඩුපාඩුකම් පැවතිය හැකිය. යම් විටෙක විහාරස්ථානයේ දේවල් සොරකම් කරන, කොපමණ යහපතක් කළත් ඒ ගැන කතා නොකොට අඩුපාඩුම සොය සොයා දොස් කියන පුද්ගලයින් සිටිය හැකිය. එනමුත්,

අප බුදුදහම සහ සඟ සසුන රැක ගතයුතුය. එය නියම ආකාරයෙන් රැක ගත යුත්තේ සණ්ඩු දබර කර ගැනීමෙන් ද නොවේ. මේ නිසා මිනිසුන්ගේ අඩු පාඩු දෙස උපෙක්ෂාවෙන් බලමින්, යහපත් වූ විවිධ මාර්ග ඔස්සේ විහාරස්ථානයේ නායකත්වයට සමීප කර ගැනීමට උත්සාහ ගත හැකිය. බොහෝ බෞද්ධයන් විහාරස්ථානයෙන් මිළ මුදල් හෝ බඩු බාහිරාදිය බලාපොරොත්තු වන්නේ නැත. ඔවුන් බලාපොරොත්තු වන්නේ කරුණාව සහ මෛත්‍රියයි. එනමුත්, අවශ්‍ය පරිදි මෙන්ම, හැකි පරිදි දුප්පත් දයක ඇත්තන්ට, හැකියාවක් ඇති දයක පිරිස් මෙහෙයවා උදව් උපකාර කිරීම අගනේය. වර්තමානයේ අන්‍ය ආගමිකයෝ ගම් දනවි පුරා හැසිරෙමින් විවිධ ආකාරයේ උදව් උපකාර කරමින් ද, තරුණ පිරිස් විවිධ ආශාවන්ට යොමු කරවමින් ද, ලෙඩ දුක් සුව කරනා කියන මුවාවෙන් ද බෞද්ධ පිරිස් තම ආගම්වලට හරවා ගැනීමේ විශාල ව්‍යාපාරයක් ක්‍රියාත්මක කොට තිබේ. අප පළමුකොට උත්සාහ ගත යුත්තේ “අන් අය බෞද්ධයන් බවට පත් වීම අගනේ” යන අදහසට පෙර අපගේ සිටින බෞද්ධ ජනයා ධර්මානුකූලව, අධ්‍යාත්මික වශයෙන් රැක ගැනීමය. ආර්ථිකමය වශයෙන් රැක ගැනීමය. උසස් අධ්‍යාපනයට යොමු කරමින් උගත්කම් සහ නැණ නුවණින් රැක ගැනීමය. මේ සඳහා අප පින්වත් ස්වාමීන් වහන්සේලා මෙන්ම සැදැහැති, උගත් දයක පිරිස ද එකතුවීම අවශ්‍යය. ගමේ සමහර දයක ඇත්තන්ට සමාජය පිළිගත් උගත්කම්

නොමැති වුවද, මනා වූ ශ්‍රද්ධාවත්, පරිණත බවත් ඇත්තේය. සමහර තරුණ දරුවන්ද ශ්‍රද්ධාවෙන් යුතුව විහාරස්ථානවල කටයුතුවලට සම්බන්ධව කටයුතු කරනු පෙනෙන්නට තිබේ. විශාල වශයෙන් උගත්, තරුණ දරුවන් බුදු දහමේ පිළිවෙත් මාර්ගයට සමීප වී සිටින බව පෙනේ. එනමුත් මේ සියලු සංවිධාන සහ එකතුවීම් ශ්‍රද්ධාවෙන් යුතුව ධර්ම විනයට මුල්තැනක් දීමෙන් ක්‍රියා කිරීම අවශ්‍යයය. එසේ නොමැති වුවොත්, වැරදි ක්‍රියා ඇති වීම මෙන්ම අසමගිකම් ද ඇති විය හැකිය.

ශාසනික ගැටළු ප්‍රසිද්ධ මාධ්‍ය ඔස්සේ සාකච්ඡා කිරීම හෝ වාද විවාද කර ගැනීම සුදුසු නොවන්නේ, ඉන් සිදුවන යහපතට වඩා අයහපත වැඩි බැවිනි. හේතුව නම් අන්‍ය ආගමිකයෝද ඒවා අසන, බලන බැවිනි. සමහරු ඒවාම බුදුදහමට නින්දා කිරීමට යොදා ගන්නා අයුරු අන්තර් ජාලය ඔස්සේ පෙනේ. සමහර දෘෂ්‍ය සහ මුද්‍රිත මාධ්‍ය (රූපවාහිනි, ගුවන් විදුලි, පත්තර) යහපත් දෙයට වඩා අයහපත් දෙයම මතුකොට පෙන්වති. ලියති. මේ රටේ දහස් ගණනක් හික්ෂුන් වහන්සේලා විසින් අප රට. ජාතිය සහ දහම වෙනුවෙන් කොපමණ නම් සේවයක් සිදු කරන්නේද? එහෙත්, බොහෝ විටෙක වැරදි පමණක්, වඩාත් මතුකොට පුවත්පත්වල මුල්පිටුවලම පළ කරති. සමහර විට වැරදි සිදුකොට ඇත්තේ විවරයට මුඛ වූ පුද්ගලයෙක් විනා හැබෑ හික්ෂුන් වහන්සේ නමක් නොවිය හැකිය. “විවරදරියෙක්” නම් වූ වචනය ද

යොදා, සමස්ත සඟ සසුනට මහත් නින්දාවක් ලබා දෙයි. කවරෙක් වුවද සිදු කරන වැරදි සැඟවිය යුතුයයි මින් අදහස් නොකෙරේ. එවැනි දෙයට, නායක ස්වාමීන්ද්‍රයාණන් වහන්සේලා විසින් සුදුසු ශාසනික වැඩ පිළිවෙලක් ක්‍රියාත්මක කළ යුතුමය. එවැනි වැරදි වලට ශාසනික වශයෙන් ගතයුතු ක්‍රියාමාර්ග විනයෙහි දක්වා තිබේ. විනය නීතී පමණක් ප්‍රමාණවත් නොවන්නේ නම්, ඒ සඳහා සුදුසු වැඩ පිළිවෙලකට යා යුතුය. එසේ නොමැතිව, ඒවා ගැන තීරණ ගැනීමට හෝ විසඳීමට මාධ්‍යයයන්ට ඉඩ සැලසීමෙන් සිදු වී තිබෙන්නේ විශාල පරිහානියකි. ශාසන දයාවෙන් යුතු ගිහි පැවිදි දෙපාර්ශවයම මේ පිළිබඳව සංවේග යට පත්ව සිටිති.

බෞද්ධ දරු දැරියන් සහ විශේෂයෙන් ම තරුණ දරුවන්ගේ හැදියාව, සංවරය සහ පැවැත්ම කෙරේද අවධානය විශේෂයෙන් යොමු කළ යුතු කාලය එළඹ තිබේ. වර්තමාන තරඟකාරී අධ්‍යාපනයෙහි විෂය කරුණුවලට පමණක්ම මෙන්ම, විභාගම ඉලක්ක කරගෙන දරුවන් ඉගෙනීම නිසා, බොහෝ දරුවන් වෙතින්, කරුණාව, මෛත්‍රීය, ඉවසීම, පරිත්‍යාගය, ඔවුනොවුන්ට උපකාර කර ගැනීම. ගුරු දෙමාපියන්, වැඩිහිටියන්ට ගරු කිරීම් ආදී බොහෝ සාරගුණ වේගයෙන් ගිලිහී යන බවක් පෙනේ. මේවාට, ව්‍යාපාරික අදහස පමණක් ඇති, එනමුත් සාරධර්ම කෙරේ සැලකිල්ලක් නොදක්වන අධ්‍යාපන

ආයතන. විද්වත් මාධ්‍ය, සඟරා අන්තර් ජාලය, ජංගම දුරකථන ආදිය විශාල දායකත්වයක් දක්වන බව පෙනේ. අන්තර් ජාලය උපකාරී කරගෙන බොහෝ යහපත් දෙය ප්‍රයෝජනයට ගත හැකිය. බොහෝ දරුවෝ යහපත් ප්‍රයෝජන ගනිති. එනමුත්, තවත් බොහොමයක් දරුවෝ එමගින් අයහපතට පෙළඹී ජීවිත ද විනාශකර ගනිති. මේ සඳහා ගුරු දෙමාපියන්ගේ බලවත් සැලකිල්ල යොමු කිරීම අවශ්‍යය. දිනපතා පාසලෙන් මෙන්ම, අපගේ දහම් පාසල් ඔස්සේ ද ජීවිත වල ඇති වටිනාකම, දරුවන්ට වඩ වඩාත් මතුකොට දක්වා උගන්වමු. හොඳ නරක පෙන්වා දී නරකයෙහි ඇති බලවත් වූ පාපී වූ සහ විනාශකාරී ආදිනවය පෙන්වා දෙමු. වර්තමාන දියුණු ලෝකයේ කිසිවක් සැඟ විය නොහැක. එම නිසා හොඳ නරක පෙන්වා දී හොඳ අනුගමනය කරන්නටත් නරකින් වළකින්නටත්, දරුවන්ගේ “හදවත් වලට” කතා කරමු. සියලු දෙනාම නොවුනත්, බොහොමයක් දෙමාපියෝ දරුවන්ගේ ගුණ නුවණ දියුණු කිරීම අමතක කොට පහ වසර ශිෂ්‍යත්ව විභාගයේ පටන්, තරඟ ජය ගැනීමට පමණක් පොළඹිති. තරඟකාරී විභාගවලින් ද ජයගෙන ඉහළට ගිය දරුවෙක් වුවද, අම්මා, තාත්තා හෝ අප්පච්චි කියා දෙමාපියන්ට ගරු කරන්නට, වන්දනා කරන්නට නොහැකි නම් “ඕගොල්ලන් මොනවාද මට කර තිබෙන්නේ” යනුවෙන් අසමින් දෙමාපියන් පහත් කොට සලකන්නේ නම්, එවැනි දරුවෙක් කොපමණ ලෞකික ඉගෙනීමෙන් ඉහළට ගියත්

ඇති ප්‍රයෝජනය කුමක්දැයි ඔබම සිතා බලන්න.

ඇඳුම් පැළඳුම් පිළිබඳව විශේෂ සැලකිල්ලක් දැක්වීම අවශ්‍යය. මේ රටේ සංස්කෘතියට අනුව විශේෂයෙන්ම සිංහල, බෞද්ධ සංස්කෘතියට අනුව දරුවෙක් කුඩා කල සිටම “ලජ්ජා, බිය” ඇතිව හැදිය යුතුය. ඇඳුමෙන් යම් පරිසරයක් “නිවිය” හැකි මෙන්ම නොසන්සුන් කළ හැකිද වන්නේය. වර්තමානයේ සිංහල බෞද්ධ දියණිවරුන් ද ඇඳුම පැළඳුමේ ඇති සංවරය පිළිබඳව සැලකීමක් නොදක්වා, හදින්නට පුරුදු වීම අවාසනාවකි. සියලුම දරුවන් නොවුනත් ඇඳුමේ පැළඳුමේ අසංවර වීම් වැඩිවෙමින් පවතී. සමහරුන් පූජනීය ස්ථානවලට යාමේදී පවා මේ ගැන සැලකිල්ලක් නොදක්වති. ලාංකීය පරිසරයෙහි විහාරස්ථානයකට ගියවිට බොහෝ විට බිම හිඳ ගැනීම සිරිතයි. බිම හිඳගන්නා විට මැනවින් දෙපා පටන් ආවරණය විය හැකි ඇඳුමකින් සැරසීම සංවර බව ඉස්මතු වී පෙනෙයි. එමෙන්ම හැකිතාක් දුරට සුදු හෝ සුදට හුරු ඇඳුමක්ම වීමද විහාරස්ථානයකට ගැලපෙන්නකි.

විහාරස්ථානයට ගිය විට බුදු මැඳුරේදී, දාන ශාලාවේදී, ධර්ම ශාලාවේදී හෝ ස්වාමීන් වහන්සේලා ඉදිරිපිට වාඩිවෙන විට, ඔබ ගිලන් නොවේ නම් ඉදිරියට දෙපා දිගුකරගෙන වාඩිවීම, අසංවරය. හැකිතාක් දුරට දෙපා නමාගෙන (බද්ධ පර්යංකය හෝ අර්ධ පර්යංකය) බිත්ති, කණු ආදියට

හේත්තු වීමට පුරුදු නොවීම අගනේය. කුඩා කල සිටම එසේ හිඳ ගැනීමට, අපගේ දරුවන් පුරුදු කළ යුතුය. ලෝකයේ බොහෝ බෞද්ධ රටවල ජනයා, පෙළට, ශරීර සෘජුව තබාගෙන සන්සුන්ව වන්දනා කරන අයුරු ඔබ ඡායාරූපවලින් හෝ දැක තිබෙන්නට පුළුවන.

මත්වතුර, මත්ද්‍රව්‍ය, කාන්තාවන් මුදල් සඳහා දුරාවාරයට පෙළඹීම් ආදියද මහත් ව්‍යසනයකි. බෞද්ධයෝ ද බහුල වශයෙන් මේවාට පෙළඹී සිටිති. අප කෙසේ හෝ ටික ටිකවත් අපගේ පිරිමි පක්ෂය මත් වතුරෙන් සහ මත්ද්‍රව්‍යවලින් බේරා ගැනීමට හැකිතාක්දුරට උත්සාහ ගත යුතුය. අප පාසල් දරුවන්ගේ පටන් දරුවන්ට නිතර මේ ගැන කතා කරමු. වැඩිහිටියන්ට කතා කරමු. අපගේ දියණිවරුන්ට ඉක්මන් සහ පහසු මුදලට වඩා ජීවිතයේ සහ වර්තයේ ඇති ශ්‍රේෂ්ඨකම ගැන පෙන්වා දෙමු. එවැනි වැරදි දෙයකට පෙළඹුනු අයෙක් අම්මා කෙනෙක් ලෙස හෝ වර්තයක් ඇති කාන්තාවක් ලෙස සමාජයට මුහුණ දෙන්නේ කෙසේද? මේ අනිත්‍ය වූ ලෝකයේ සිතට වහල් නොවී, දුර්ලභව ලැබූ මනුෂ්‍ය ජීවිතයේ වටිනාකම් ගැන සිතන්නටත් එමඟින් දැහැමි ජීවිතයකටත් සමීප වීමටත් බුදුදහම උගන්වන පාඩම්, අපි කුඩා කාලයේ පටන් දන්නවා නොවේද? තව බොහෝ දේ ලියන්නට තිබුනත් ලිපිය දීර්ඝ වන බැවින් අවසන් කරමි. මේ සියලු දෑ සඳහන් කළේ කරුණාවෙන් හා මෙමතියෙනි. අප බෞද්ධයන්

ලෙස ලොකික වශයෙන් දියුණු විය යුතුය. එනමුත් දැහැමි ලෙසය. බුදු දහමෙන් අදහස්ව නොවේ. අප අධ්‍යාත්මික වශයෙන් දියුණු විය යුතුය. පාපී වර්ත නොවිය යුතුය. ධර්ම විනයෙන් තොරව සොයන හෝ ලබන කිසිදු යමක් හැබැ විසඳුම හෝ සැනසුම නම් නොවේ.

උතුම් තුරුණුවන් සරණයි...

“කරුණු සතරක් මනුෂ්‍යයෙක් ලෙස ඉපදුනා වූ
පුද්ගලයාට බොහෝ උපකාර වෙති. ඒ කරුණු
සතර කුමක් ද?

සත්පුරුෂ ආශ්‍රයයි.

සද්ධර්ම ශ්‍රවණයයි.

නුවණින් මෙනෙහි කිරීමයි.

ධර්මානු ධර්ම ප්‍රතිපත්තියයි.”

(බහුකාර සූත්‍රය)

